

İstanbul'un Hüznü

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 09 Ekim 2017

Öykündüklerimin irsaliyesini tutuyorum ya da kavramsal bir açılım bellediğim; yalnızlaşma belki de yabancılaşma kavramlarına atıfta bulunan şiirler derliyorum.

Mekân özürlü kim ise ya da zamandan irak bir var oluş sancısı iken heba olan gençlik yılları belki de çocukluğumla örtüşen ya da aklımın kayıtlarında gün yüzüne çıkmasını pek de dilemediklerim.

Bir romanın sayfalarına dokunur gibi işliyorum yürek sesimi sonra da yürek sesi haricinde ne ise kopan güürültü, içimin öfkesi sükûta dönüşüyor ve rahmet bellediklerim bir bir avucuma dökülüyor.

Bu aralar fazla bozuntuya vermesem de Kerem misali döneniyorum aşkıma nakşedip de boyumdan büyük girdaplara hapsolma isteminden bile çok öte ne ise.

Aykırı aşkların nabzını tutan aşk meleşti.

Delice bir şüphe ile sevgilisinin peşine düşen paranoyak bir kadın/adam aslında iklimlerinde hüznün, her nasılsa mevsimler geçişler önermediğim ama yükümlü olduklarımla içselleşen iç sesimden yoksun olduğum onca zamanı yok sayıp ara sıra yolum düştükçe yine yazdığın satırlarda dokunaklı yüklemelere rast gelip ben ki; hangi kayıp özne ile rahvan bir birliktelik geliştirip de gelişigüzel bitmesini istemediğim öykündüğüm o çizelge.

Fitratıma uygun.

Kim ise yine mizacın derinliklerinde muhabere edilesi bir özgeçmişin kaydını sunmaktan bihaber ya da haz duymanın ötesinde çivit mavisini gömleğine şık kaleminin dokunduğum satır aralarında, çok de müptelası olmasam da yazdıklarının her nasılsa aklın kıvrımlarında geçit vermesine izin verdiğim kaderin tok ayak sesleri.

Hangi minvalse öykünmekle haşır neşir.

Hangi rakım ise, boy ölçüşmek değil de gizemin tınısında serenat yapmayı dileyip de yapmacık olmayı beceremediğim.

Gün de gece de torbaya girdi gireli, ben farklı aksanlar arıyorum ve mimliyorum dünümü ve günümü belki de geleceğin müphem karşıtlığında hala gelişmeyen özgüven duygumdan bir resital vermeye hazır ve nazır bir kıstas iken debdebeli hayat hikâyelerinde yine yazan kalemlerin, kendimle bir tutma değil de

içinden ayıkladığım üç beş akis.

Gecenin nöbetini almak ise ayrı bir hoşluk ve ben mütemadiyen boşluklara döktüğüm kelimelerin bucağında yine bihaber olmanın verdiği o merak hele ki bir sonraki cümleye ne gibi bir sunum getireceğim ya da başkalarınca solup solmayacağını da netleştiği bir pembe gül misali ve masamdan cama dönük başımda yine baş döndürücü bir aşka kucak açtığım garip bir tahayyül az sonra çalacak o dokunaklı şarkının nakaratında saklandığım ve sakladıklarımı ifşa etmenin verdiği heyecan ile kendimi ispiyonlamaktan aldığım o garip haz.

Deştiklerim.

Deştiklerin.

Makamı çalıntı, meramı yoksunluk ve yosun kokusu çalınırken burnumun direğine.

İstanbul aşkımda vakıf olduğum eşsiz bir şüheda ruhu.

Kabrinde gölgelerin, sahibini aramak ve bulmakla mükellef kılındığım nice hatıratın da başkahramanı iken ailelerimiz...

Öyle ya; öykündükçe birbirimize ve dünümüze sonra da öldüğümüz satırlarda acı yüklü bir tonlama ile değişik bir duygudan nemalanıp yazdıklarımız bazen sürç-ü lisan etse de kaybolmanın verdiği o hulasa tedirginlik ve ansızın bulduğumuz kayıp yarımız ve ayıp bellediğimiz bir mahrem kadar kutsal ama paylaşmak adına da deli divane olduğum/uz.

Sayılar geçit verdikçe, sayın yazar...

Hani sıra sayılardan garip bir birlikteliğe kayan rakamların kanadığı zaman dilimleri:

Tıpkı okul yıllarımız, tıpkı sevdiklerimizin doğum tarihleri ve ezberlemekten büyük keyif aldığım sayısız telefon numarası ki hala aklımda kodlu ve hafızamda diğer bilgileri de tetikleyen. Ve unuttuklarımız üstelik sebepli sebepsiz belki de bilinçaltımızın ısrarı ile unutmaya mahkûm bırakıldığımız.

Baba yarısı bir amcam olmasa da.

Anne yarım bir öz teyzem yaşamasa da ne dünümde ne günümde belki de esefle kınadığım ama kıskanmayı da zaman zaman ihmal etmediğim o büyük aile panoramalarında yer almak şöyle dursun kıyısından geçmediğim ne de olsa nice evladı toprak olmuş bir babaannenin ilk göz bebeğiyim belki de kaybettiği kızına duyduğu özlemlerle göbek adımı onunla eşleştirdiği yine de babamın koyduğu ismi hep

tercih etmem ve sığındığım bir çiçekten hallice bir de soytarı bir ikramını kaderin kabullenip baş tacı yaptığım.

Belki de senin gibi bir ikizimin başka bir şehirde ama aynı minvalde ve gösterişli bir yoksunluk namesi ile yaşadığına dair de asla bir inanç geliştirmedim.

Fitratımda olup biten.

Mizacımdan kaynaklanan tüm birikim belki de varlığımın haiz olduğu değil de sahip olmadıklarına asla özenmeyi tercih etmediğim.

Zamansız ölümlerden nasıplenen kayıplarımız belli ki mekân özürlü olan gerçek yanımla her daim zamanda yolculuk yapmaya müsait ve de kadir o garip tınısında hayal dünyamın, ait olmadığım dünyaları ne kıskanmak ne de merak etmek gibi bir huy geliştirmeyi beceremediğim.

Uyumsuz olduğum belli ki tek gerçeğim.

Uygar olduğum kadar duyarlı olmamı tetikleyen duygularına zaman zaman ihanet etsem de son zamanlarda daha da şükrettiğim bir gerçek yine duygularıyla yaşadığım aslında mantığım da bir adım geriden ihlal etmişken gerçeklerimi, tüm yakınlarımın da bana serzenişi:

“Aklını kullanamadın Gülüm.”

İyi de o zaman nasıl zamanı dondurdum da dünümü maziden öte bir rahmet olarak biliyorum?

Hem akıl ya da mantık tezgâha düşen bir mal da değil ya da açık arttırma ile kıymete binen.

Seçimlerimden doğan hezeyan.

Hezeyan yüklü seçimlerim.

Kocaman bir sarmal aslında ben gibi ürettikçe türediğine kani üç beş insana daha rastlama lüksüme şükredip yine özdeşleşmeyi de ruhumla etken bir zincirleme haline getirdiğim.

Özrüm kadar öykündüğüm belki de özür sunmaktan yorulup susmam gerekirken ben hala sebepler arıyorum insanlar beni affetsin diye hele ki babamın hayallerine sahip çıkıp lakin kendi hayallerimi de çaldırıp ve mütemadiyen serzenişine tanık olduğum koca bir kâinat ve eşrafımla içli dışlı olma kaygımı yok sayıp her nasılsa mizacımdan da zaman zaman örselendiği ve ben insanlar hala neyin derdinde, demeyi de düzenli sorarken yakınımıdakilere hatta uzağımdakilere de.

Zaman aşımına uğramayı dilediğim ve becerdiğim de muteber bir kabulleniş aslında patavatsız soru cümleleri iken peyda olan ben bilsem kimse yanıt vermeyecek, hala inanılmaz bir saflıkla insanlardan bir şeyler beklediğim ve dilediğim ama asla dilenmediğim ve bazense dillendirmekten bitap düşüp içime kapandığım ve kozamı yok etme amacı ile yeniden yollara düştüğüm.

Biraz sarsıcı.

Biraz yanıltıcı.

Belki de isyan yüklü kimine göre.

Lakin Allah katında içim rahat zira tüm zararım kendime.

Ketum cümlelerinden damlayan çığırktan hükümler şu birkaç gündür aklımı kurcalayan ve şüphelerimi da yalanlayan bir sunumdu dün okuduğum cümlelerinde rast geldiğim demek ki aşkın yorgunluğuna düşen bir kalbin varmış.

Muhafız alayı imler salya sümük ağlarken ben için için mutluyum en azından farklı bir çerçeveden bakıyorum yazdıklarına yine de çoğunda somurtkan bir doğurganlığın hâkim olduğunda da hala ısrarcıyım.

Belki mevsimsel döngüden kaynaklı.

Belki de belirsizliğin izleğinde yine ben mizaçlı bir gün ve günler.

Yine de kayıtsızlığına evrenin tepkisiz kalamadığım ve sustukça budanan bir ağaç misali ben hala yeşilin ve çiçeklerin peşinde iken.

Ne de durgun bir seyirmiş öncesinde hayatım ve gölgeleri ihbar etmek adına perdeleri çektim de belki de içimin aydınlığı dışa vurmuş olacak ki; gecenin isinde gece gözlü şiirler de yazmak istiyorum deli gibi.

“Şehirle içinde yaşayanları birleştiren o benzersiz hüznü duygusunu anlamaya çalışmadan önce... Çıkış noktam, buğulu pencerelere bakarken bir çocuğun hissettiği duygu idi. Ve hüznü melankoliden ayıran şeye geldi sıra. Milyonlarca kişinin ortaklaşa hissettiği o kara duyguya, hüznü yaklaşıyoruz. Bütün bir şehrin, İstanbul’un hüznünden bahsetmeye çalışıyorum.” (Alıntı)

Yorgun tarihin yorgun şehri.

Yorgun padişahların sevgilisi.

Yorgun halkının ise aşkla bağlı olduğu şehir.

Aslında tüm dünyanın gözü yine bu güzel şehrin üzerindeyken.

Ve benim hüznlerimin başşehri.

Ve ortak noktamız o hulasa devinimin mahremi şehir-i İstanbul.

Sen Avrupa yakasında gidip gelirken ben ise Anadolu yakasının gizemli yollarını arşınlarken.

Aşka âşık bir şehir İstanbul ve âşıkların da baş şehri.

Çocukluğumun, gençliğimin kısaca hayatımın rutini hüznü sevgilim hele ki bana ikram ettikleri yetmeyip ben hala yeni şehirler yaratma ihtiyacı ile yollara ve satırlara düşmüşken başım.

Başımın derdi.

Vakıf olduğum hüzne ortak.

Mutluluğumun da mimarı hele ki baharı ve kışına müptela olduğum ve kanayan surlarında kanayan sureleri ile halkının ve sevdalarının, o dokunulmazlığı ile tarihe şerh düşen bir güzellik.

İçselleştirdiğim ne ise ve içime akıttığım sonra da içimi bardak bardak boşalttığım hem kelimelere yansıyan hem yaşlarıma eklediğim yası avuç avuç sunduğum hayat ve derken İlahi Aşkın mucizevî huzuruna vakıf olup da hazanıma da baharıma da toz konduramadığım...

Gözle görülür bir yoksunluk olmasa gerek ve şakıyan bülbüllerin çektiği dilinin belası yine gülümsemeden çınlayan bir tını ile akseden şerrin lanetinden uzak olma dileğim ile huzuru ve sevgiyi kovalama isteğim sonra da kovalanan duygularımın handikabında, içim içime sığmayı beceremezken için için yanılısamalarımı da evrene hediye ve hibe ettiğim.

Tutarsız aşklarına şairin; randımanı düşük fabrikaların da sunumu iken prototip beyinler ve gelişen teknoloji sağanağından asla da nemalanmak istemediğim bu denli aşık iken nasıl oluyor da rahmeti ve aşkı tutarsız bir coşku ile sahiplenip sunuma hazır hale getiriyorum yüreğin ve şehrin isini?

Sağalttığım ve hala sağ tuttuklarım: tıpkı değişimin ayak seslerinden muzdarip ama her nasılsa değişmeyi fazla beceremediğim.

Maddi kaynakların hesabını asla yapmadığım.

Ama sevginin kayıtlarını anbean tuttuğum...

Tutulduğum şiirler ve şairler ve hicapla dokunduğum satırlarda cafcacflı cümleler değil de duygularımın boşalmasına aşık olduğum farklı bir tını yine Yaratanın seyrinde ve sunumunda yaşadığım nasıl ki aşikar nasıl da yoksunum zaaflarından diğerlerinin hele ki en büyük zaafı kifayetsizlik olarak nitelendirdiğim: benim bana yetemediğim.

Yetmeyi beceremediğim ne çok insan.

Belki de varlığıma hicap duyanları rahatsız etme kaygım iken sürekli sessizliğe bürünme isteğim.

Zaman da hayat da yorgunlukların vebali ve şiirlerin her dizesinde şaire ait bir yoksunluğu da dile getirmenin ötesinde şaire yakışır bir serzenişi pek de hak etmediğim gerçeği.

Kısaca sayın yazar... biraz benden ama pek de senden yana olmayan kaygılarım aslında öykünmek değil de öldürme isteğim içimdeki acıyı yine de vazgeçemediğim o ısrarcı yoksunluğu ifşa etmekten de geri duramadığım...

Belki de İstanbul bize yaramıyor hele ki evveliyatımızdaki tüm acıların bir no'lu tanığı ve sanığı iken şehri İstanbul...

İstanbul tadında bir ömür dilesem çılgınca mı olur yoksa bir özür daha mı sunmalıyım yorgun şehre ve yorgun insanlarına belki de en başta sana?

Sevebildiğin kadar sev, değerli yazar ve bil ki sevmekten de zarar gelecektir.

Görüşmek üzere...